

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **M. P.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Praha 6, Pod Kaštany 245/10, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 10. 2019, č. j. 19 A 51/2018-38,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Ostravy (dále jen „magistrát“) ze dne 13. 8. 2018 č. j. SMO/439216/18/DSC/Sad, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 ve spojení s § 18 odst. 4 a podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 6 odst. 7 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Těchto přestupků se žalobce dopustil tím, že dne 23. 4. 2018 v 9:46 hodin v Ostravě, na ulici Frýdecká, poblíž ulice Listopadová, ve směru jízdy k ulici Škrobálkova, řídil motorové vozidlo tovární značky X, RZ X, přičemž v místě, kde je obecnou úpravou dovolena nejvyšší rychlost 50 km/h, byla jeho vozidlu silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C naměřena rychlost jízdy 86 km/h (po odečtení přípustné odchylky ± 3 km/h); žalobce tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci nejméně o 36 km/h. Zároveň žalobce při této jízdě neměl u sebe řidičský průkaz. Odvolání žalobce proti rozhodnutí magistrátu zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 10. 2018, č. j. MSK 144973/2018, a rozhodnutí magistrátu potvrdil. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji shora uvedeným rozsudkem označeným zamítl.

[2] Krajský soud se neztotožnil s námitkou, že měření rychlosti neproběhlo v souladu s návodem k obsluze rychloměru. Uvedl, že k prokázání překročení rychlostního limitu je zcela dostačující, pokud spisový materiál obsahuje oznámení přestupku, záznam z měřicího zařízení, který je podle judikatury důkazem o překročené rychlosti ve smyslu § 53 a násl. správního řádu, a platný ověřovací list k měřicímu zařízení, který je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35, veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost. Rozhodujícím důkazem o spáchání přestupku byl v případě žalobce snímek pořízený rychloměrem, který obsahuje zcela zřetelnou fotografii zadní části motorového vozidla a fotografii detailů jeho registrační značky, jakož i naměřenou rychlost a další údaje. Z oznámení přestupku sepsaného na místě při silniční kontrole, fotografií z měřicího zařízení, kopie ověřovacího listu radaru a osvědčení o oprávnění ovládat radarové měřicí zařízení policisty pprap. Š. bez důvodných pochybností vyplývá závěr, že žalobce se skutečně dopustil přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Žalobce ostatně po zastavení hlídkou policie překročení maximální dovolené rychlosti, ani správnost provedeného měření nezpochybňoval. Tvzení o tom, že měření proběhlo v zatáčce, považoval krajský soud za účelové; nic takového ze správního spisu nevyplývá, naopak, záznam o přestupku toto tvzení přímo vyvrací.

[3] Co se týče fungování přístroje RAMER 10C a správnosti provedeného měření, krajský soud odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017 - 32, a ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, v nichž kasační soud detailně popsal průběh měření tímto zařízením a vyslovil závěr, že pokud byla rychlost vozidla stěžovatele rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze. Dodržení předepsaného postupu bylo také ověřeno přiložením kontrolní šablony na fotografii změřeného vozidla; správnost tohoto postupu dovodil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 93/2015 - 41).

[4] Krajský soud shledal, že za tohoto stavu byly žalobcem navrhované důkazy [výslech druhého policisty, vyjádření Českého metrologického institutu (dále jen ČMI), vyjádření Autorizovaného metrologického střediska ze dne 24. 4. 2015 a návod k obsluze] nadbytečnými. Nadbytečnost dalších důkazů odůvodnily také správní orgány na str. 5 a 6 rozhodnutí magistrátu a str. 9 napadeného rozhodnutí.

[5] Krajský soud se také ztotožnil se správními orgány, že žalobci bylo jednoznačně prokázáno porušení povinnosti mít u sebe při řízení motorového vozidla řidičský průkaz. Z výpovědi svědka - zasahujícího policisty pprap. Š. bylo zjištěno, že svědek žalobci sdělil, že vzhledem k tomu, že nepředložil řidičský průkaz, budou oba přestupky oznámeny správnímu orgánu. Na to žalobce odpověděl, že by stejně nic nepodepsal, s ničím nesouhlasí a právníci to za něj vyřeší. Poté svědek vypsál oznámení přestupku, žalobci jej přečetl a žalobce se odmítl písemně vyjádřit a oznámení odmítl podepsat. Krajský soud přisvědčil žalovanému, že žalobce byl prokazatelně seznámen s tím, že je mu dáváno za vinu, že neměl při řízení u sebe řidičský průkaz. Argumentace, že policisté neprovedli osobní prohlídku žalobce, nemá žádný zákonný podklad. Výpověď svědka rovněž vyvrací žalobní námitku, že žalobci nebyla na místě dána možnost se vyjádřit.

[6] Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku porušení zákazu dvojího přičítání při ukládání sankce. Z rozhodnutí magistrátu neplyne, že by ze samotného naplnění skutkových podstat přestupků vyvozoval jakékoli důsledky pro výši sankce. Magistrát postupoval rovněž v souladu s § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), podle něhož za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednané ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Uvedl také, že při stanovení druhu a výše sankce vycházel ze závažnosti přestupku [§ 37 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky], a dále konstatoval,

pokračování

že při stanovení druhu a výše sankce přihlédl k tomu, že oba přestupky byly spáchány z nedbalosti, že překročení maximální dovolené rychlosti bylo nejméně o 36 km/h v obci, v místě, kde se nachází křižovatka, tedy v místě, kde lze vždy předpokládat hustý provoz vozidel; v blízkosti se nacházejí nájezdy na ulici Rudná a sjezdy z této velmi frekventované pozemní komunikace. Překročení rychlosti v obci nejméně o 36 km/h posoudil magistrát jako přitěžující okolnost, jako polehčující pak skutečnost, že jednání žalobce nemělo přímý následek. V neprospěch žalobce vzal v potaz také to, že se dopustil dvou přestupků. V části odůvodnění, kde magistrát zvažoval veškeré okolnosti podle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky, je sice zmíněn objekt – zájem chráněný zákonem, tedy znak skutkové podstaty, který je třeba protiprávním jednáním porušit, aby došlo k jejímu naplnění, tento znak ovšem není zohledněn jako okolnost přitěžující či polehčující. Magistrát naopak pouze uvádí, že protiprávní jednání žalobce nemělo přímý následek na objektu, který je skutkovou podstatou přestupku chráněn.

[7] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž výslovně nenamítá žádný z důvodů podle § 103 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je však věcí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem a nezakládá proto nedostatek návrhu; k tomu srov. například rozsudek tohoto soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003-50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS (citovaná rozhodnutí jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[8] Stěžovatel namítá, že ověření rychloměru znamená jen to, že zařízení je technicky funkční, nikoli, že bylo správně použito. Ani z osvědčení policisty o oprávnění k obsluze nelze dovozovat, že rychloměr byl použit v souladu s návodem k obsluze. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 As 77/2015-37). Co se týče verifikace měření rychlosti šablonou a tvrzení o tom, že rychloměr nepořídí fotografii, je-li použit nesprávně, jedná se podle stěžovatele o vnitřně rozpornou argumentaci. Pokud rychloměr skutečně disponuje takovou funkcí, nemělo by použití šablony žádný význam. Krom toho pravdivost tvrzení o zmíněné funkcionalitě rychloměru vylučují i vyjádření ČMI, která stěžovatel dokládal v odvolacím řízení. Šablona pak slouží pouze k vyloučení reflexe a k identifikaci měřeného vozidla, je-li jich na snímku více; naopak podle ní nelze rozeznat, zda bylo měřeno v zakřiveném úseku vozovky. K tomu stěžovatel připojil obsáhlý rozbor fungování radarových rychloměrů, jímž zpochybňuje skutečnost, že přiložením šablony na snímek z měření lze vyloučit, že měření neproběhlo v zatáčce. Stěžovatel zastává názor, že jen v případě, že je rychloměr užit v souladu s návodem k obsluze, lze tvrdit, že naměřená rychlost se od skutečné neliší o více, než je přípustná odchylka.

[9] Skutečnost, že stěžovatel na místě naměřenou rychlost nespороval, je logická; jen stěžovatel totiž mohl vědět, kde přesně mu byla rychlost měřena a jakou jel rychlostí. Požadavek krajského soudu, aby při zastavení policií argumentoval zakřivením vozovky v místě měření, když mu toto místo ani nebylo přesně známo, jde mimo rámec toho, co je vůbec běžně možné.

[10] Krajský soud podle stěžovatele též nesprávně aproboval postup správních orgánů, které odmítly provést výslech druhého policisty v situaci, kdy si pprap. Š. na relevantní informace o případu nevzpomínal. Výpověď tohoto policisty neměla potřebnou vypovídací hodnotu; k tomu stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 9 As 102/2016-50.

[11] Stěžovatel nesouhlasí ani s názorem krajského soudu, že tvrzení o měření v zatáčce bylo účelové. Ze snímku mapového podkladu je zřejmé, že silnice je v místě měření zakřivená, což stěžovatel dokládal dvěma důkazními návrhy. Přípustné zakřivení vozovky je přitom

jen 2,5 cm na deset metrů délky. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 8 As 42/2016-29, z něhož se podává, že za situace, kdy stěžovatel vznesl otázku správnosti měření v důsledku pochyb o přímosti úseku vozovky, na němž bylo měřeno, bylo nezbytné posoudit tuto skutečnost nikoliv jen prostým pohledem do výňatku mapy, nýbrž zabývat se tím, zda úsek vozovky v místě měření splňuje požadavky stanovené v návodu k obsluze. Správní orgán měl tedy doplnit dokazování o relevantní posouzení zakřivení vozovky (výpočtem dle mapy, ohledáním místa, vyjádřením správce komunikace aj.) a návodem k obsluze.

[12] Krajský soud také nesprávně posoudil právní otázku týkající se druhého z přestupků, tj. že stěžovatel *neměl* při řízení u sebe řidičský průkaz, a v tomto ohledu aproboval chybný postup správních orgánů. Krajský soud totiž na podporu tohoto závěru uvedl, že stěžovatel řidičský průkaz na výzvu policisty *nepředložil*. Z takového jednání ovšem stěžovatel nebyl obviněn, nebylo předmětem řízení, a nemohl se tedy proti takovému (neexistujícímu) obvinění ani bránit. Nepředložení řidičského průkazu je přitom jiný skutek než skutečnost, že řidič u sebe tento dokument nemá. To, zda stěžovatel řidičský průkaz předložil, proto není pro věc relevantní. Krajský soud uvedené dva skutky zaměňuje; spáchání přestupku spočívajícího v tom, že stěžovatel u sebe vůbec neměl řidičský průkaz, dovozuje ze skutečnosti, že stěžovatel byl na místě silniční kontroly zpraven o tom, že řidičský průkaz nepředložil. K prokázání tvrzení, že stěžovatel u sebe neměl řidičský průkaz, přitom neexistuje žádný důkaz.

[13] Konečně stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku porušení zákazu dvojího přičítání. Stěžovatel v žalobě namítal, že správní orgán posoudil jako přitěžující okolnost to, že stěžovatel překročil rychlost o 36 km/h. To ostatně krajský soud potvrdil. Stěžovatel trvá na tom, že není možné, aby při úvaze o sankci byla opětovně zohledňována určitá skutečnost, která byla důvodem subsumpce skutku pod určitou skutkovou podstatu. V této souvislosti odkazuje na rozsudky tohoto soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 3 As 281/2017-47, a ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52. V posledně citovaném rozhodnutí kasační soud dovodil, že k okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující či přitěžující v úvaze při ukládání sankce

[14] Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil.

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Co se týče námitek zpochybňujících dodržení návodu k obsluze radarového měřicího zařízení, Nejvyšší správní soud předesílá, že je mu z úřední činnosti známo, že stěžovatelem vznesené námitky uplatňuje jeho zástupce typizovaně, v mnoha jiných obdobných případech, přičemž tyto námitky byly již judikaturou tohoto soudu opakovaně vyvráceny (jak bude rozvedeno dále). Kasační soud proto s ohledem na princip hospodárnosti řízení tyto stereotypně uplatňované námitky zodpoví toliko stručně a odkáže přitom na judikaturu, která se s odpovídající argumentací dostatečně vypořádala (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 As 187/2018 - 30).

[18] Judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně dovodila, že ověření správnosti měření rychlosti probíhá jednak v průběhu samotného měření v radarovém rychloměru (viz například rozsudky ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51, či ze dne 26. 7. 2018,

pokračování

č. j. 4 As 159/2018-37), jednak následně průmětem kontrolní šablony do snímku z měřicího zařízení (viz rozsudek ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019 - 38). Tyto dvě metody se vzájemně nevylučují, nýbrž doplňují, a zajišťují tak vyšší validitu výsledku měření, a tím i vyšší standard ochrany práv obviněných z přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

[19] Námitka, že měřicí zařízení Ramer 10C nedisponuje funkcí, která umožňuje anulování výsledku měření v případě, kdy je provedeno nesprávně, byla vyvrácena již v rozsudku tohoto soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017 - 42. Co se týče vyjádření ČMI, Nejvyšší správní soud konstatuje, že se jedná toliko o vyjádření ve formě odpovědi na žádost o informace, která pouze velmi obecně uvádějí, že ČMI není oprávněn posuzovat, zda návod k obsluze byl v konkrétním případě dodržen, a že při dodržení tohoto návodu se naměřená rychlost bude odchylovat nanejvýš právě o 3 km/h. Tato vyjádření tedy neposkytují žádnou odpověď na posouzení situace v konkrétním případě ani ke konkrétnímu použitému měřicímu zařízení či vhodnosti úseku pro měření. Nelze jim tedy přisuzovat obecnou platnost a pro posouzení věci nejsou směrodatná.

[20] Rovněž problematikou správného ustavení rychloměru, ověření správnosti provedeného měření a interpretace snímku z měření se Nejvyšší správní soud již zabýval. Ve zmiňovaném rozsudku č. j. 6 As 182/2019 - 38, dovodil, že dodržení předepsaného úhlu měření lze jednoduše ověřit průmětem kontrolní šablony (technické pomůcky výrobce rychloměru, která je součástí návodu k obsluze i příručky k vyhodnocení) do snímku měřeného vozidla, neboť tato šablona potvrzuje správnost zobrazení oblasti radarového svazku. Správné ustavení vozidla a dodržení úhlu měření lze také spolehlivě ověřit ze záznamu o přestupku, který je vypracován na základě automaticky vygenerovaných hodnot (srov. rozsudek ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 As 173/2015 - 43). Stěžovatelem předloženou analýzou fungování radarových rychloměrů se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť byla předložena poprvé až v řízení o kasační stížnosti, ačkoli stěžovateli evidentně nic nebránilo uplatnit ji již v řízení před krajským soudem (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[21] K námitce, že ani ověřovací list radaru ani osvědčení policisty neprokazují, že měření proběhlo správně, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tyto důkazy (ve spojení se snímkem z rychloměru a oznámením o přestupku) ke správnému a úplnému zjištění skutkového stavu, a tedy i prokázání přestupku, zásadně postačují. Tyto dokumenty totiž jednak prokazují, že měřicí zařízení je schopno správně změřit rychlost vozidla (ověřovací list), a že obsluha zařízení úspěšně absolvovala odbornou přípravu pro užívání silničních rychloměrů (zde Ramer 10 C), a je tedy schopna zařízení správně použít (osvědčení); k tomu srov. například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007-66, či ze dne 21. 9. 2015, č. j. 1 As 79/2015-56. Pro zpochybnění těchto závěrů by musely existovat dostatečně silné indicie spojené s konkrétní věcí; v posuzovaném případě jejich existenci nic nenasvědčuje.

[22] Stěžovatel také trvá na tom, že měření probíhalo v zatáčce a odkazoval na mapu, v níž je měřený úsek zakřivený. Nejvyšší správní soud podotýká, že i tato námitka spadá do kategorie stereotypně uplatňovaných typizovaných tvrzení, zpochybňujících správnost měření (viz například rozsudky ze dne 11. 5. 2021, č. j. 3 As 92/2019-41, ze dne 31. 10. 2018, č. j. 4 As 270/2018 - 41, a ze dne 11. 9. 2019, č. j. 7 As 161/2019 - 28). Skutečnost, že takové námitky začal stěžovatel uplatňovat až následně, přitom implikuje jejich účelovost (srov. obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, či usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71). Namítá-li stěžovatel, že na místě silniční kontroly nemohl kvalifikovaně rozporovat správnost měření, protože nevěděl, kde mu byla rychlost změřena a jakou rychlostí tudíž jel, nelze s ním souhlasit. Podle výpovědi svědka pppap. Š. bylo stěžovateli na místě přečteno

oznámení o přestupku, z něhož se podává, že vozidlu stěžovatele byla při jízdě v ulici Frýdecká poblíž ulice Listopadová naměřena rychlost 86 km/h.

[23] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že v projednávané věci nevyvstaly žádné rozumné pochybnosti o neexistenci zatačky úseku pozemní komunikace, v němž bylo vozidlo stěžovatele měřeno. Ze snímku z rychloměru *prima facie* tomuto závěru nic nenasvědčuje. Ze snímku z mapy, předloženého stěžovatelem v odvolacím řízení, sice lze seznat, že místo měření leží v úseku ulice Frýdecká dlouhém přibližně 650 m, který se mírně stáčí na východ (úsek mezi ulicemi Pinkavova a Nástupní), nicméně jde jednak o zcela nepatrné zakřivení, jednak měření proběhlo v jeho vnitřním okraji, kde je za splnění stanovených podmínek přípustné (viz citovaný rozsudek tohoto soudu č. j. 4 As 270/2018 - 41).

[24] Co se týče namítaného neprovedení důkazu svědeckou výpovědí druhého ze zasahujících policistů, Nejvyšší správní soud, ve shodě s krajským soudem, hodnotí výpověď svědka pprap. Š. z hlediska skutkových zjištění týkajících se správnosti nastavení radarového rychloměru jako dostačující. Vzhledem k tomu, že svědek jako policista řeší obdobných případů větší množství, přičemž jeho výslech probíhal více než 2 měsíce po posuzované události, je pochopitelné, že si některé detaily měření nemusel vybavit přesně. Podstatná je však shoda mezi vnímáním přestupkového jednání svědkem a dalšími provedenými důkazy (oznámení o přestupku, záznam z rychloměru, ověřovací list a osvědčení). Pro zjištění skutečného stavu věci tak zcela postačí, není-li s těmito důkazy svědecká výpověď v rozporu a vytváří-li nebo doplňuje-li souvislý a vnitřně soudržný řetězec důkazů, a to i tehdy pochází-li podklady z jediného zdroje – od zasahujících policistů (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 66/2018-34).

[25] Svědek sice uvedl, že si nepamatuje, kdo zařízení nastavoval, tento údaj je ovšem uveden u snímku z rychloměru (čl. 4 správního spisu) a v oznámení o přestupku (čl. 2 správního spisu); z těchto listin se podává, že rychloměr nastavoval právě on. Tento policista také potvrdil, že rychloměr byl správně nastaven, což koresponduje se zjištěními, která vyplynula z dalších provedených důkazů, tj. z ověřovacího listu, osvědčení pprap. Š., záznamu z rychloměru a oznámení o přestupku (k průkaznosti těchto dokumentů viz body [18] až [21] výše). S ohledem na to, co bylo uvedeno výše, lze konstatovat, že výpověď pprap. Š. vytváří spolu s ostatními provedenými důkazy ucelený a koherentní řetězec důkazů. Závěr krajského soudu, jakož i správních orgánů, že výpověď druhého policisty by byla v daném případě nadbytečná, je tudíž správný. Lze tedy uzavřít, že přestupek stěžovatele, spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 36 km/h. byl provedeným dokazováním spolehlivě zjištěn.

[26] Stěžovatel dále namítal, že mu nebylo prokázáno, že při řízení vozidla u sebe *neměl* řidičský průkaz; odůvodnění krajského soudu, že k výzvě policistů *nepředložil* řidičský průkaz, se mýlí se skutkem, za který byl postižen.

[27] Nejvyšší správní soud připomíná, že se problematikou prokazování přestupku podle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu ve své judikatuře již zabýval, a to například v rozsudku ze dne 13. 12. 2016, č. j. 7 As 238/2016-26. V tomto rozhodnutí dovodil, že „*obecně formulovaná výzva k předložení dokladů nutných k řízení a provozu motorového vozidla je dostatečně určitá, tudíž na jejím základě mohou policisté vyzývat kontrolované řidiče k předložení mj. jejich řidičského průkazu. Kontrolovanému řidiči musí být s ohledem obvyklost této fráze zřejmé, jaké dokumenty jsou po něm ze strany zasahujících policistů vyžadovány*“ (srov. také rozsudek ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019-33). Stěžovatel je řidičem, jehož řidičské oprávnění bylo vydáno v roce 2000 podle českých předpisů, a musí tedy z povahy věci znát zákon o silničním provozu a v něm (bezpochyby notoricky známou) zakotvenou povinnost řidiče mít u sebe mimo jiné řidičský průkaz. Po zastavení hlídkou policie tedy musel vědět, že na výzvu *k předložení dokladů potřebných k řízení motorového vozidla*,

pokračování

má (kromě dokladu o uzavřeném pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a osvědčení o registraci vozidla) předložit také řidičský průkaz.

[28] Z ničeho přitom nevyplývá, že by stěžovatel tuto výzvu nepochopil. Z protokolu o svědecké výpovědi pprap. Š., založeného na čl. 33 správního spisu, se podává, že stěžovatel byl standardně vyzván k předložení dokladů řidiče a že policisté poté, co stěžovatel nepředložil řidičský průkaz, prováděli na dálku ověření v evidenci, zda stěžovatel řidičské oprávnění vůbec má. Je tedy evidentní, že stěžovateli muselo být zřejmé, že je po něm vyžadováno (též) předložení řidičského průkazu. Pokud na výzvu policisty řidičský průkaz není předložen, může se typově jednat o dvě různé situace. V prvním případě řidič sice u sebe řidičský průkaz *má*, ale *odmítne jej předložit* (§ 6 odst. 8 zákona o silničním provozu), ve druhém případě jej předložit *nemůže*, neboť jej u sebe *nemá* (§ 6 odst. 7 citovaného zákona). Stěžovatel ani v žalobě ani v kasační stížnosti netvrdil, že by v inkriminovanou dobu u sebe řidičský průkaz *měl* (a pouze jej odmítal předložit). Současně nelze přehlédnout, že v rámci seznámení se s podstatou zjištěného přestupkového jednání byl policistou explicitně poučen, že jedním z přestupků, kladených mu za vinu, je právě zjištění, že řidičský průkaz při kontrole *nemá*. V tomto kontextu se tak stěžovatelova obrana jeví jako zcela účelová a absurdní. Jen stěží lze totiž uvěřit tomu, že by stěžovatel ve svůj neprospěch na výzvu policisty řidičský průkaz vědomě nepředložil (tj. odmítl jeho předložení), ačkoli by jej měl u sebe, a to bez toho, že by takové – zcela iracionální - počínání plausibilním způsobem vysvětlil. S ohledem na shora uvedené souhlasí Nejvyšší správní soud s krajským soudem, že stěžovateli bylo zřejmé, že je obviněn z přestupku spočívajícího v tom, že při řízení vozidla u sebe *neměl* řidičský průkaz [§ 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu], a že mu spáchání tohoto přestupku bylo dostatečně prokázáno. Námitka, že krajský soud zaměnil vytykané jednání za jiný skutek, je proto nedůvodná.

[29] Nejvyšší správní soud se konečně neztotožnil ani s námitkou porušení zákazu dvojího přičítání. Je sice pravdou, že magistrát v závěru odůvodnění ukládané sankce, pokud jde o přestupek překročení nejvyšší dovolené rychlosti, uvedl, že stěžovateli bylo přičteno (mimo jiné) k tíži, že překročil rychlost o 36 km/h; toto konstatování ovšem nelze vykládat jako přičtení naplnění formálního znaku přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, k tíži žalobce. Nelze totiž přehlédnout, že překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci může dojít k naplnění několika skutkových podstat přestupků, a to v závislosti na rozsahu tohoto překročení. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně jak 20 km/h je přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, překročení v rozsahu 20 km/h až k hranici 40 km/h je přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 citovaného zákona a překročení o 40 km/h a více je přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 tohoto zákona; tomu odpovídá i odstupňování sankcí za tyto přestupky. Konstatoval-li tedy správní orgán v případě přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v rozsahu 20 km/h až 40 km/h (vyjma dosažení poslední uvedené rychlosti), že pachatel přestupku přitěžuje naměřená rychlost ve výši 36 km/h, je zřejmé, že hodnotil fakt, že naměřená rychlost se nachází při horní hranici tohoto rozpětí. Právě tento fakt zvyšuje společenskou škodlivost přestupkového jednání (§ 5 zákona o odpovědnosti za přestupky). V tomto směru je tedy třeba korigovat závěr krajského soudu, že zmínka o konkrétní naměřené rychlosti vozidla stěžovatele je jen jakýmsi bezvýznamným (nepatřičným) konstatováním správního orgánu, které nemělo při hodnocení závažnosti správního přestupku žádný vliv. Správní orgán evidentně tuto skutečnost za přitěžující okolnost považoval, nedopustil se však přitom porušení zásady dvojího přičítání.

[30] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[31] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v soudním řízení před Nejvyšším správním soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly; soud tak žalovanému náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu